

Het waren twee koningskinderen

Volkslied omstreeks 1800

tekst: uit Jan Frans Willems "Oude Vlaamsche Liederen", 1848

Matig

1. Het wa - ren twee ko - nings - kin - de - ren, zi had - den mal -
2. Dit zag daar een ou - de kwe - ne, een al - zo vi -
3. "Och doch - ter, mijn lief - ste doch - ter, al - leen en moogt
4. Zij plukt er wel al - le die bloem - kens, die bla - der - kens

1. kan - der zo lief! Zij kon - den bij - een — niet ko - men, het
2. lij - nig vel. Zij ging er dat licht — uit - bla - zen, toen
3. gij daar niet gaan. Maar wekt u - we jong - ste zus - ter, laat
4. laat — zij staan, dan kla - gen die lie - den en zeg - gen: "Dat

1. wa - ter was veel — te diep. Wat deed zij? Zij stak op drie
2. smoor - de de jon - ge held. "Och moe - der, mijn lief - ste
3. die met u wan - de - len gaan." "Och moe - der, mijn jong - ste
4. hebben 's ko - nings kin - d'ren ge - daan." "Och doch - ter, mijn lief - ste

1. keer - sen als 's a - vonds het da - ge - licht zonk: "Och, lief - ste, komt
2. moe - der, mijn hoofd - je doet mij er zo wee! Mocht ik er een
3. zus - ter, is nog een zo klei - ne kind. Zij plukt er wel
4. doch - ter, al - leen en moogt gij daar niet gaan; maar wekt u - we

1. zwemt _ er o - ver!" Dat deed 's ko - nings zo - ne was jonk.
2. wij - le gaan wan - d'len, gaan wan - de - len langs — de zee."
3. al - le die bloem - kens, die zij on - der - we - ge vindt."
4. jong - ste broe - der, laat die met u wan - de - len gaan."

5. “Och moeder, mijn jongste broeder is nog een zo klein kind:
Hij loopt er naar al de vogels, die hij onderwege vindt.”
Die moeder die ging naar de kerke, de dochter die ging haar gang,
tot zij er bij ’t water een visser, haar vaders visser vand.
6. “Och visser,” zo sprak zij, “visser, mijn vaders visserkijn,
gij zoudt er voor mij eens vissen, het zal u geloned zijn.”
Hij smeedt zijne netten in ’t water, de lodekens gingen te grond.
In ’t korte zo was daar gevisset ’s konings zone, van jaren was jonk.
7. Wat trok zij van hare handen? Een vingerling rode van goud,
“Houd daar”, zijde zij, “goede visser, dez’ vingerling rode van goud.”
Zij nam toen haar lief in haar armen en kuste hem aan zijne mond:
“Och mondeke, kost gij nog spreken! Och harteken waart gij gezond!”
8. Zij hield er haar lief in haar armen en sprong er met hem in de zee:
“Adieu,” zei zij, “schone wereld, gij ziet er mij nimmer meer.
Adieu, o mijn vader en moeder, mijn vriendekens alle gelijk;
Adieu mijne zuster en broeder, ik vaar naar ’t hemelrijk.”